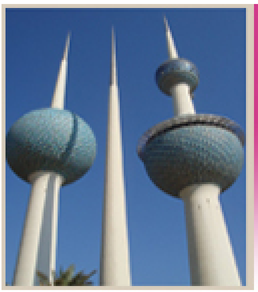

పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టే

- 68 -

ఎడారిస్నేహం

సాయంకాలం. అరేబియా సముద్రం ఉవ్వెత్తున అలలతో ఎగిసిపడుతోంది. ఎవరు పిలుస్తున్నారో తెలియదు కానీ పడమటి ఆకాశంలోని సూర్యుడు సముద్రంలోకి దిగిపోతున్నాడు. సంజె కెంజాయ రంగును పులుముకున్న ఆకాశం చేయి తిరిగిన చిత్రకారుడు గీసిన అద్భుతమైన చిత్రంలా కనబడుతోంది.

జీవితం కూడా ఇంత అందంగా వుంటే ఎంత బాగుండు అనుకుంది రమ్య. ఇంతలో బిలబిలమంటూ వచ్చేసారు కువైటీవాళ్ళు దాదాపు ఇరవైమంది పిల్లా పాపలతో పనిమనుషులతో కలిసి. అక్కడున్న పచ్చికలో చాపలు, కార్పెట్లు వేసుకుని కూర్చున్నారు. పిల్లలు సంతోషంగా ఆడుకోవడం మొదలుపెట్టారు. పనిమనుషులు ఇటు పెద్దవాళ్ళకు అన్నీ అందించి అమర్చి పెట్టలేక, అటు పిల్లల్ని కనిపెట్టుకుని ఉండలేక మధ్యలో అటూ ఇటూ తిరుగుతూ అలసిపోతున్నారు. కువైటీ పిల్లలయితే అల్లరి మరీ ఎక్కువ. డబ్బు తెచ్చిన సౌకర్యాలు, విలాసాలు వీరికి కాస్త పొగరును తెచ్చి పెడతాయి.

కొంతమంది పిల్లలు పనిమనుషులను బాగా వేధించుకుని తింటారు. పిల్లలు చెప్పినట్లు వినకపోతే పెద్దవాళ్ళు ఒప్పుకోరు. ఇక్కడ అరబ్బీవాళ్ళకు పిల్లలంటే ప్రాణం. వాళ్ళకి చిన్న బాధ, నొప్పి కలిగినా తల్లిదండ్రులు ఒప్పుకోరు. పనిమనుషులను కఠినంగా దండిస్తారు. పిల్లలు అల్లరివాళ్ళయితే పనిమనుషులకు ప్రాణ సంకటమే.

జగతిని చీకట్లు అలముకుంటున్నాయి. సముద్రం మీదనుండి చల్లగాలి వచ్చి పరామర్శిస్తోంది. ప్రతిరోజూ సాయంత్రం ఈ సముద్రపు ఒడ్డుకి వచ్చి కూర్చోవడం, కాసేపు పచ్చికలో నడవడం రమ్యకు అలవాటయింది.

ఆమెకు తోడుగా ఈ మధ్య శ్రీధర్ కూడా వచ్చి కాసేపు నడుస్తూ కబుర్లు చెపుతున్నాడు. అదొక కాలక్షేపం. అతను కూడా ప్రతి సాయంత్రం అక్కడికే నడక కోసం వస్తుంటాడు. అనుకోకుండా వారం రోజుల క్రితమే మాట కలిసింది. శ్రీధర్ కూడా తెలుగువాడే అని తెలియడంతో పరిచయం తేలికగా జరిగిపోయింది. ప్రతిరోజూ కలిసి నడవడం, కష్టం సుఖం చెప్పుకోవడం మొదలు పెట్టారు.

ఎడారిలో జీవితాలింతే. మనిషికోసం, స్నేహం కోసం, చిన్న పలకరింపుకోసం ఎదురు చూస్తుంటారు. ఒంటరి జీవితాల్లోని బరువును బాధ్యతలను ఎడారి దేశంలో పడే కష్టాలను మరొకరికి చెప్పుకుంటే మనసుకు కాస్త ఓదార్పు లభిస్తుంది. లేకపోతే ఏళ్ళకు ఏళ్ళు ఎడారిలో బానిసల్లా పనిచేయడం అంత సులభం కాదు.

శ్రీధర్‌తో పరిచయం అయ్యాక ఎందుకో కాస్త సంతోషంగా అనిపించింది రమ్యకు. ఇన్నేళ్ళ తర్వాత మాట్లాడుకోవడానికి కలిసి నడవడానికి ఒక తోడు దొరికినట్లనిపించింది. ఆఫీసులో పని ఉందని ఈ రోజు కాస్త ఆలస్యంగా వస్తానని శ్రీధర్ చెప్పడంతో తీరాన వున్న బెంచిపై కూర్చుని అతనికోసం ఆ దారి వెంబడి చూస్తూ ఉంది రమ్య. మధ్యలో అప్పుడప్పుడూ పిల్లల ఆటలు, పనిమనుషుల

పాట్లు గమనిస్తూ అరబ్బీ ఆడవాళ్ళ సరదా కబుర్లు వింటోంది. వీళ్ళ సంస్కృతి, సాంప్రదాయాలు కాస్త ఆసక్తిగానే ఉంటాయి అందుకే వారి పద్ధతులను, వ్యవహారాలను గమనిస్తూ అర్థం చేసుకోవాలని ప్రయత్నిస్తూంటుంది రమ్య.

ఎదురు చూడటమంటే రమ్యకు చాలా విసుగు. శ్రీధర్ ఇంకా రాలేదేంటీ అనుకుంటూ వచ్చే దారివెంట ఓసారి చూపుల్ని చివరిదాకా పరిచేసి అతను కనిపించకపోవడంతో మరలా చూపుల్ని తిప్పుకుంది. ఇక కాదని బెంచి మీదనుండి పైకి లేచి కొంచెం ముందుకు ఇసుకలోకి వెళ్ళ నడవసాగింది. ఇంతలో ఎవరో వెనకనుండి వచ్చి ఆమె కళ్ళు మూసారు. కాసేపు ఎవరో? ఏమిటో? అర్థంకాలేదు. ఎపుడో చిన్నప్పుడు స్కూల్లో చదువుకునే రోజుల్లో ఇలా వెనకనుండి వెళ్ళి స్నేహితుల కళ్ళని చేతులతో గట్టిగా మూసేవాళ్ళు. మన చేతుల్ని, గాజుల్ని తడిమి మనల్ని వాళ్ళు కనిపెట్టి మన పేరును చెప్పేంతవరకూ చేతుల్ని కళ్ళపై గట్టిగా బిగించి పట్టుకోవడమే. తమాషాగా వుండేది అలా స్నేహితులని ఆట పట్టించడం.

ఇప్పుడు ఇంతకాలానికి ఇక్కడ ఈ కువైట్‌లో అరేబియా సముద్రపు తీరాన కళ్ళు మూసింది ఎవరబ్బా? శ్రీధరా? నిజమా? అతను అపుడే అంత చనువును తీసుకుంటాడనుకోవడంలేదు. గట్టిగా పట్టుకుని కళ్ళపైనుండి చేతుల్ని తొలిగించింది రమ్య.

వెనుక ఒక కువైటీ స్త్రీ నవ్వుతూ నిలబడి ఉంది. ఆమె నవ్వును చూసి రమ్య పలకరింపుగా నవ్వింది. ఎప్పుడొచ్చాడో అక్కడికి వచ్చిన శ్రీధర్ కూడా రమ్య అవస్థను చూసి నవ్వుతున్నాడు.

"నా పేరు ఫాతిమా. నిన్ను ప్రతిరోజూ సాయంత్రం ఇక్కడ గమనిస్తున్నాను. పలకరించాలనిపించి నాలుగురోజులనుండీ ప్రయత్నిస్తున్నాను. కానీ కుదరలేదు. ఈరోజు ఇలా నీతో కాస్త ఆటాడాలనిపించి వెనకనుండి వచ్చి కళ్ళు మూసాను" పకపకా నవ్వుతూ చెపుతోంది ఫాతిమా.

"నా పేరు రమ్య. మీతో పరిచయం కావడం సంతోషంగా ఉంది" చెప్పింది రమ్య.

"సరే మీ భర్త వచ్చారు కదా మీ ఇద్దరినీ డిస్టర్బ్ చేయకుండా వదిలిపెట్టి వెళ్ళిపోతాను. రేపు ఎపుడైనా కలిసినపుడు మనం మాట్లాడుకుందాం" అంటూ వెళ్ళిపోయింది ఫాతిమా.

ఓ.. ఏమంది ఫాతిమా.. భర్తా.. శ్రీధర్ని తన భర్తనుకుందా? శ్రీధర్ వైపు చూడాలంటే కాస్త సిగ్గుగా అనిపించింది రమ్యకు.

శ్రీధర్ పరిస్థితి కూడా అలాగే ఉంది.

దేవుడు ఎక్కడెక్కడి వాళ్ళనో కలుపుతాడు. కానీ మధ్యలో అధిగమించలేని అడ్డంకులెన్నో అడ్డు పెడతాడు. ఉన్న బంధాలను తెంచుకోలేక కొత్తగా కలుపుకున్న బంధాలను శాశ్వతంగా ముడి పెట్టుకోలేక కలిసి ఉండలేక దూరంగా బ్రతకలేక.. కొన్ని జీవితాలు నరక యాతన అనుభవిస్తాయి.

అలా కాకూడదు. జీవితం వ్యర్థం కాకూడదు.

శ్రీధర్ సహృదయుడు. ఉన్నతమైన భావాలు కలిగిన వ్యక్తి. అతని ప్రవర్తన.. మాట తీరు.. పద్ధతి బాగా నచ్చాయి రమ్యకు. కానీ అతన్ని కోరుకోవడం సమంజసమా..? తన పట్ల అతనికున్న ఆరాధనా భావం గమనించక పోలేదు. ఎందుకో కాస్త సంశయం.. ఏదో సందేహం.

ఒకసారి మనసు విప్పి మాట్లాడుకోవడం మంచిదేమో అనిపిస్తోంది. ఇకనైనా ఈ ఒంటరితనానికి వీడ్కోలు పలకాలి. జీవితానికి ఒక తోడు కావాలి.

"ఏంటీ ఇంత ఆలస్యమయింది?" అడిగింది రమ్య శ్రీధర్ వైపు చూస్తూ.

"ఏముంది? ఎప్పుడూ ఉండేదే మా బాస్ ఈ రోజు మీటింగ్ అని చెప్పి రెండు గంటలు ఆఫీస్‌లో ఉంచేసాడు. తప్పదు కదా తప్పించుకోలేం ఆయన బారినుండి. ఆయన చేసే దాడినుండి. అందులో ఈజిప్షియన్ బాస్ కదా మాటలతో భయపెట్టేస్తాడు" నవ్వుతూ చెప్పాడు శ్రీధర్.

"అవునా! నిజమే బాస్ లెప్పుడూ మూర్ఖులే, మెదడు ఉండదు వాళ్ళకి" చెప్పింది రమ్య.

"సారీ నిన్ను చాలాసేపు ఎదురు చూసేటట్లు చేసాను" చెప్పాడు శ్రీధర్. చూసీ చూసీ విసుగొచ్చి అలా లేచి ఈ ఇసుకలో నడుస్తుంటే ఆ అరబిక్ ఆవిడవచ్చి కళ్ళు మూసింది. మీరే అనుకున్నాను" కాస్త సిగ్గుపడుతూ చెప్పింది రమ్య.

"నాకు అంత ధైర్యమా? అంత అదృష్టమా?" చెప్పాడు శ్రీధర్ ఆమె కళ్ళల్లోకి చూస్తు.

కలవరపడింది రమ్య. చూపుల్ని ప్రక్కకి తిప్పుకుంటూ "పదండి అలాకాసేపు నడుద్దాం" అంది సముద్రపు ప్రక్కకి నీటిలో కాళ్ళు తడుపుకుంటూ.

"వాటికెంత అదృష్టమో?" అన్నాడు శ్రీధర్.

"ఎవరిది" ప్రశ్నించింది రమ్య.

"అదే సముద్రపు అలలది" చెప్పి ఆమె ఏమంటుందో అని కంగారుగా చూసాడు ఆమెవైపు.

అర్ధమైన రమ్య జవాబు చెప్పకుండా ముందుకు నడవసాగింది.

మరుసటి రోజు అదే సమయానికి ఇద్దరూ అక్కడే కలుసుకున్నారు. మధ్యలో ఫాతిమా వచ్చి మీ జంట చాలా బావుంది. ఇద్దరూ కలిసి సముద్రపు ఒడ్డున ఈ సాయంత్రాన్ని ఎంజాయ్ చెయ్యండి అంటూ ఫిలాఫిల్ ఉండలు ఇచ్చి 'నేనే చేసాను తినండి' అంటూ చెప్పి వెళ్ళింది.

"ఇండియాలో ఏయే ప్రదేశాలు చూసారు మీరు?" ప్రశ్నించింది రమ్య.

"ఇంతవరకూ ఏవీ చూడలేదు. నా కుటుంబ సమస్యలతో బాధ్యతలతో ఇక్కడి పనితో నాకు సరిపోయింది. సంవత్సరానికి ఒకసారి ఇచ్చే నెలరోజుల శెలవు అమ్మానాన్నలతో గడపడానికే సరిపోతుంది. పెళ్ళిచేసుకున్నానేకానీ ఆమెతో ఎప్పుడూ మనస్పర్ధలే. తను తన పుట్టింటికి వెళ్ళిపోయింది. నేను ఇంటికి వెళ్ళినప్పుడు కూడా నన్ను చూడటానికి రాదు. తనకవసరమయిన డబ్బు నేను పంపిస్తున్నాను. అంతే చాలు. భర్తకంటే డబ్బే మేలు అనుకుంది ఆమె. నేను ఇక్కడ ఈ ఎడారిలో కాలాన్ని అలా మోడులా గడిపేస్తున్నాను. జీవితంలో పెళ్ళి నాకు సుఖాన్ని ఇవ్వకపోగా దుఃఖాన్ని మిగిల్చింది. ఎవరితో కలిసి వెళ్ళి ఇండియాలోని ప్రదేశాలను చూడగలను. ఎక్కడికి వెళ్ళాలన్నా జీవితాన్ని ఎంజాయ్ చేయాలన్నా ఒక మంచి తోడు ఉండాలి కదా.. ఒంటరిగా వెళ్ళి చూడటం బావుండదు. జీవితంలో మంచి తోడు లేకపోవడం పెద్ద లోటు" బాధగా చెప్పాడు శ్రీధర్.

"అయ్యో అయితే జీవితంలోని మధురిమలను అనుభవించలేదన్నమాట. ఇక్కడ ఎడారికి వచ్చిన వాళ్ళందరి వెనుకా ఏదో ఒక కథ ఉండనే ఉంటుంది. నా భర్త కూడా త్రాగుబోతు. ప్రతిరోజూ త్రాగి నా ఎముకలు విరిగేటట్లు కొట్టేవాడు. ఇక అక్కడ అతని దగ్గర వుంటే కొద్దిరోజులకే చచ్చిపోతానేమో అని భయపడి అతనికి తెలియకుండా అతని బారినుండి తప్పించుకోవటానికి కువైట్‌కి వచ్చేసాను. నా కథకూడా మీలాంటిదే ఎన్నో ఆశలతో పెళ్ళి చేసుకుంటాం. కానీ ఎంతో బాధను ఎదుర్కోవాల్సివస్తుంది. ఇది జీవితాంతం తీరని బాధే చెప్పింది" రమ్య బాధగా.

"అవును ఈ బాధలు ఎవరూ తీర్చలేనివి. ఇదంతా ఖర్మ అనుకుంటూ సరిపెట్టుకుని జీవించాల్సిందే" చెప్పాడు శ్రీధర్.

"అంతే మరి. నుదుటి రాతల్ని మార్చలేం కదా. ఒక్కోసారి సంతోషంగా ఈ బీచ్‌లో తిరుగాడే జంటలను చూస్తే జీవితంలో కలిగిన కొరతను తలచుకుని తీరని దుఃఖం కలుగుతుంది" చెప్పింది రమ్య కంట్లో తడి అతనికి కనబడకుండా మొహం ప్రక్కకు తిప్పుకుంటూ.

అతనికి అర్థమయింది ఆమె వేదన.

యధావిధంగా ఆ రోజు కాస్తంత ముందుగానే అక్కడే కలుసుకున్నారు ఇద్దరూ. ఎందుకో ఇద్దరూ మొహాలు చూసుకోవడానికి ఇబ్బంది పడుతున్నారు. హృదయం నిండా కలవరం.

నడుస్తుండగా కాలికి రాయేదో తగిలి అబ్బా అంటూ తూలిపడబోయింది రమ్య. వెంటనే పడిపోకుండా చేతులతో పట్టుకున్నాడు శ్రీధర్.

రమ్యబొటన వేలి గోరుకు గాయమయి రక్తం బయటికి వస్తోంది. అది చూసిన శ్రీధర్ వెంటనే జేబులోంచి ఖర్చీఫ్ తీసి ఆమె కాలిని తన చేతుల్తో పట్టుకుని ఉబికి వచ్చే రక్తాన్ని తుడిచాడు. అతడి ఆప్యాయతకు ఆ పరామర్శకు రమ్య కళ్ళలో నీళ్ళు నిండుకున్నాయి.

అతని చేతిని గట్టిగా తన చేతిలో బిగించి పట్టుకుని "శ్రీధర్ మనమిద్దరం ఇక్కడ కలిసి ఉందామా? సహజీవనం చేద్దామా? కలిసి ఇండియాలోని ప్రదేశాలన్నీ చూడొచ్చు. జీవితాన్ని ఆనందంగా గడపొచ్చు. తీరని కోరికలను తీర్చుకోవచ్చు. నీకు నా తోడు - నాకు నీ తోడు అవసరం అనిపిస్తోంది. ఎన్నాళ్ళు ఇలా ఈ ఎడారిలో ఒంటరి జీవితం గడుపుతాం? ఎందుకంత ఖర్మ. ఇద్దరం ఇక్కడే ఈ ఎడారిలో ఒంటరిగా పోరాటం చేస్తున్నాం. కలిసి జంటగా జీవితాన్ని ఎందుకు గడపకూడదు?" చెప్పింది రమ్య.

ఆమె చేతిని బిగించి పట్టుకుని పెదవులకు ఆనించుకున్నాడు శ్రీధర్. "అవును కొన్ని రోజులుగా ఇవే మాటలు నీతో చెప్పాలని నేను ఆరాటపడుతున్నాను. కానీ నువ్వేమంటావో అని భయమేసి ఇంకొన్ని రోజులు వేచి చూద్దాం అనుకున్నాను."

"నీ తోడు నాకుంటే మనదేశమే కాదు. ప్రపంచ దేశాలన్నీ తిరిగి చూద్దాం. రేపు నెలలో శెలవలు తీసుకుని కొన్ని ప్రదేశాలు చూద్దాం. ఇంతకీ మొదట నువ్వు ఏ ప్లేస్ చూడాలి అనుకుంటున్నావు" అడిగాడు శ్రీధర్.

"అదే ఆగ్రాలోని తాజ్‌మహల్‌ని నచ్చిన వాడితో వెన్నెల్లో చూడాలని నా ఆశ" చెప్పింది రమ్య కళ్ళు మెరుస్తుండగా.

"మంచి ఛాయిస్ నీది. అలాగే ఆ అవకాశం నా జీవితంలో ఎప్పుడు వస్తుందా అని నేనూ ఎదురు చూస్తున్నాను. అంతకంటే అదృష్టమా? రేపే నీ గది ఖాళీ చేసి నా గదిలోకి షిఫ్ట్ కాకూడదూ అడిగాడు"శ్రీధర్ అభ్యర్థిస్తూ.

భవిష్యత్తు అందంగా కళ్ళముందు కనబడుతుంటే 'అలాగే' అంది రమ్య అతని చేయిపట్టుకుని అడుగులు వేస్తూ.

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments